

Simeon en het Kind Jezus.

DOOR

J. DE LIEFDE.

DERDE DRUK.

AMSTERDAM, HOVEKER & ZOON.

SIMEON

EN

HET KIND JEZUS.

Gelijk Mozes weleer op de kruin van den berg Nebo stond en vandaar den verbaasden blik in het heerlijke land Kanaän wierp, waarvan hem nog even vóór zijn dood het gezicht vergund werd, zoo stond de grijze Simeon als op de uiterste spits des Ouden Testaments, en liet vandaar in verrukking zijne oogen over het koninkrijk der hemelen weiden, waarvan hij, van vreugde opgetogen, den jonggeborenen Koning in de armen hield. En gelijk Mozes, toen hij het heerlijke beloofde land gezien had, in vrede sterven kon aan den mond des Heeren, zoo riep ook deze grijsaard, volkomen tevreden uit: *„Nu laat Gij, Heer! Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord!*

Zou het waar zijn wat de overlevering ons van hem bericht, dat hij op dienzelfden dag nog ingegaan is in de ruste des Heeren? Wij weten het niet: maar zooveel is toch gewis, dat hij den dood niet vreesde, zelfs al had deze terstond zijnen levensdraad afgesneden; want

nu hij het eeuwige Leven aan zijne borst drukte, nu was voor hem de dood een bode des vredes.

Welk een tooneel, dat kind in de armen van dien grijsaard! Het is de jeugdige scheut, uitbottende aan den ouden dorren tronk Israels, het nieuw ontluikend Evangelie, rustende in de armen van het wegstervende, maar in dezen aanblik zalige Oude Verbond. Was de grijsaard, wat ons wederom door de overlevering bericht wordt, misschien een priester? Ziedaar dan hoe in hem de Oud-Testamentelijke priesterschaar, aan den rand van haar graf, als het ware plechtig hare ambtsbediening nederlegt bij de wieg van den eeuwigen Hoogepriester, thans ingebracht in de wereld, naar de beloftenissen Gods, naar de ordening van Melchizedek!

Hij vreesde den dood niet meer. Nu was hij met alles verzoend, want hij hield den Verzoener aller dingen in de armen. Nog immer had hij niet kunnen sterven; want de Heilige Geest had hem geopenbaard dat hij den dood niet zien zou, eer hij den Christus des Heeren zou zien. Daarop had hij, jaren lang waarschijnlijk, gewacht. Maar thans, nu hij deze Spruite uit den afgehouwen tronk van Isai voor zijne oogen zag opschieten, nu wachtte hij op niets meer dan slechts op den dood, die hem in het nieuwe heerlijke leven overvoeren zou.

Nu laat Gij Uw dienstknecht gaan! Wie kan hem dat nazeggen? Is niet de dood de koning der verschrikking? Huivert niet al wat mensch is voor hem terug? Is hij niet dat schrikkelijk monster, voor hetwelk al wat adem

heeft, met ontzetting wegvluucht? Hetzij koningen of bedelaars, hetzij gezonden of zieken, hetzij jongelingen of grijsaards, worstelen zij niet allen tot den laatsten ademtocht tegen dien geweldenaar, om zoo mogelijk aan zijne moorddadige omarming te ontkomen? En hier, hier staat een grijsaard, kalm en gelaten, en bidt zonder ontroering: Nu laat Gij Uw dienstknecht gaan in vrede!

Maar wist hij wel wat hij zeide? Hoe licht begoogelt de mensch zichzelf in een oogenblik der opwindung! Zoo menigeen is er, die in de opgewektheid van een aandoenlijk gevoel, den dood zich als eenen liefelijken engel voorstelt en, door deze begoocheling weggesleept, uitroept: „O, nu zou ik kunnen sterven!” Maar als de dood dan werkelijk komt, dan wordt het vaak openbaar, hoe vluchtig en bedriegelijk dat opgetogen gevoel was. Dan treden angst en schrik dikwijls in de plaats der vroegere verukking, omdat de zondaar zich den sluier der zelfbegoocheling door de hand des doods van de oogen gerukt ziet, en nu staren zijne verschrikte blikken met ontzetting in de volle werkelijkheid. Want de dood is een waarheidsprediker; hij stelt den zondaar zijne ongerechtigheden voor oogen, en zijne heimelijke zonden in het licht van Gods aangezicht. O, wat zou hij dan niet geven om dienzelfden doodsengel van zich te kunnen weren, dien hij in een onbedacht oogenblik als vredebode tot zich riep!

Maar alzoo was het met Simeon niet gesteld. De Heilige Geest was op hem, en de Heilige Geest is eene reine hemelvlam, die de zonde in al hare af-

schuwelijkheid aan het licht brengt. Bij dat licht moet ook voor Simeons oogen alle begoocheling verdwenen zijn. De Schrift noemt hem rechtvaardig; maar zoo zal hij zichzelve niet genoemd hebben, tenzij roemende in die rechtvaardigheid, welke hij niet uit zichzelve had, maar die hij bij God had gezocht, omdat hij zichzelve als een goddelooze erkende, wetende dat God machtig is de goddeloozen te rechtvaardigen. Zoo kende hij dan zichzelve als hopeloos verloren; en indien hij den dood gelaten afwachtte, zoo was het gewis niet omdat hij zich vleide een eigengewerkt schild te bezitten, waarmede hij den prikkel van dien geweldigen vijand zou kunnen verstompen. Neen, hij geeft ook eenen anderen grond aan, waarop hij met kalmte den koning des grafs afwachten kan; want, zoo zegt hij, mijne oogen hebben Uwe zaligheid gezien. Niet omdat hij zichzelve of iets in zichzelve, maar omdat hij daar buiten zich dat Kind zag, hetwelk hij in verrukking op zijne armen nam, daarom kon hij nu gerust sterven. Niet wat hij gevoelde, maar wat hij daar vóór zich zag, was de grond zijner hoop, namelijk dat Woord des levens, dat hij nu met zijne oogen aanschouwde en met zijne handen tastte. Niet wat hij in zijn eigen hart overlegde, ondervond of voornam, maar wat hij daar op zijne armen wiegde, was zijne zaligheid. Hij had jarenlang onder de wet, in den tempel, in gebeden en vasten doorleefd, en geheel Israel misschien roemde dien vromen, onberispelijken Simeon, denkende: deze man zal ten minste wel zalig

zijn. Maar Simeon zelf had nog geene zaligheid gezien; hij was en bleef een arm, met de zonden worstelend, naar uitkomst smachtend zondaar. Maar thans, nu hij dit Kindeken aan zijne borst drukken mocht, nu zag hij de zaligheid, ja Gods zaligheid, wier glans en uitstraling zoo verrukkelijk in zijne oogen blonk, dat hij ze dankbaar ten hemel hief en uitriep: Nu laat Gij Uw dienstknecht gaan! Waarom? Omdat hij in zijne armen wiegde de vertroosting Israels, die ook zijne ziel kwam troosten; den Heere zijne gerechtigheid, op wien hij gehoopt had met de hoop Abrahams, Izaäks en Jakobs, die insgelijks dien beloofden Zonde-uitdelger van verre omhelsd hadden, terwijl zij nog met hunnen laatsten ademtocht: Silo, vrede! lispelden. Dezen klemde hij nu aan het hart, het Lam van God gegeven, op hetwelk al zijne ongerechtigheden zouden aanloopen, en dezen te aanschouwen, dat was zaligheid, ware, onbedriegelijke, eeuwige zaligheid. Nu kon hij juichen; want de Borg was gekomen, die het alles voor hem zou goedmaken. Nu kon hij gaan; er was niet meer voor hem te doen; want hij hief het Kind op zijne armen, dat alles voor hem, voor de Heidenen en voor zijn volk Israel volbrengen zou.

Nu laat Gij Uw dienstknecht gaan! Bedacht hij wel wat hij zeidel! Zoo licht neemt men dit woord op de lippen zonder na te denken, voor welk een God men verschijnen zal. De mensch maakt zichzelve zoo gaarne een God naar de eigene gedachten van het arglistige hart; eenen flauwhartigen en toegevendenden God, een

God, die het kwade vergoelijkt, die te zwak is om te straffen, te weekhartig om te toornen. Men speelt met den VADERNAAM, men begooehelt zichzelve met allerlei gevoelstreelende beelden van een vriendelijk vaderhuis en een paradijs van geneugten. Maar men vergeet, dat men met een God te doen heeft, die het kwade niet ongestraft laten zal; die als een Rechter in het gestoelte des eeuwigen gericht's plaatsnemen zal, en het zal vreeselijk zijn in zijne handen te vallen. De duivelen sidderen voor Hem, en de hel krimpt van schrik ineen, als zijn naam genoemd wordt. Waarlijk, met zulk een Gods is niet te spotten, en zoo menigeen, die in een onbedacht oogenblik naar den dood verlangde, heeft, toen de dood werkelijk verscheen, uitgeroepen: Bergen, valt op mij, en heuvelen, bedekt mij!

Maar aldus was het niet met Simeon gesteld. Hij vreesde God, zoo zegt de Schrift, en hij vreesde Hem, omdat hij Hem kende in zijne groote kracht, gerechtigheid en majesteit. Voor hem was die God geen vreemdeling. Hij kende geen God, dien hij zichzelve gemaakt had; hij kende alleen een God, die zichzelve geopenbaard had, den levenden, den eenigen waarachtigen God. Hij wist wat Sodom en Gomorra overkomen, hoe het Tyrus en Sidon gegaan was. Hij wist wat de regenboog, telkens als hij aan het firmament verschijnt, den zondaar verkondigt, herinnerend aan dien schrikkelijken tijd, toen een gansch menschengeslacht door den toorn van dien God in den afgrond verzwolgen werd. Neen waarlijk, hij sneed zich geen

eigen God naar een eigen gevonden beeld; maar hij vreesde en diende den Heer der heirscharen, zeggende: „*Hoe vreeselijk zijt Gij in Uwe werken; Gij zijt een ijverig God en een wreker, een wreker is de Heere, zeer grimmig.*” Desniettemin sloeg hem het hart kalm, ook bij den aanblik des doods en bij de bewustheid van zijne zonden; en voor het aangezicht van dien heiligen en vreeselijken God riep hij uit: Nu laat Gij Uw dienstknecht gaan! Waarom? Omdat hij thans de zaligheid Gods zag. Niet het oordeel, maar de zaligheid Gods lag daar in zijne armen. Dit Kind kwam niet om te verdoemen, maar om zalig te maken. Dit Kind verscheen onder de kinderen des toorns, om den toorn van hen af en op zich te nemen, opdat voor hen slechts zaligheid overblijven zou. Daar hield hij het in zijne armen! Die kleine handen en voeten zouden eerlang doorgraven worden, naar de profetie van den heiligen dichter. In dat lichaam zouden zij straks steken, naar het woord van Zacharias. Zaligheid lag daar in zijne armen en geene verdoemenis! Daarom kon Simeon kalm en gerust voor zijnen God staan en roepen: Laat nu Uw dienstknecht gaan!

In vrede! ja, vrede was het in zijne borst, nu de Vredevorst aan zijn hart lag. Alle raadsel was opgelost, alle kluwen ontward. Vrede, dat is, volheid, vervulling, voldoening van alle behoeften, verzadiging van allen honger, lessching van alle dorst. Daar was geen weerklink meer, die zijne ziel verscheurde. In dit Kind loste zich alles in harmonie op. Alleen deze

booze, den duivel dienende en God hatende wereld was nu nog een wanklank in zijne ooren. Maar ook haar zou dit Kindeken overwinnen; Hij zou hare wangeluiden smoren in den stroom zijns bloeds; Hij zou het gedruisch en geschreeuw der hel, dat op haren bodem gehoord werd, tot zwijgen brengen, door haren overste, dien vader van allen wanklank, te verdoen met al zijne dienaren. Een groote strijd werd er nu aangebonden; want het zaad der vrouw lag daar op zijne armen, komende om den kop der slang te vermorselen, en het zou nu op aarde niet vrede, maar krijg en moord en bloed en verdeeldheid worden van drie tegen twee en van twee tegen drie, van de ouders tegen de kinderen, en van de schoondochter tegen de schoonmoeder. Maar over dit alles, en over zooveel eeuwen van strijd en bloed, zagen zijne oogen heen bij het licht, dat van dit kind afstraalde, en aan het einde aanschouwde hij vrede; vrede in het bloed des kruises; vrede door de overwinning over dood, duivel en hel door den adem van dit Kind. Want het kwam om te zijn een licht tot verlichting der Heidenen, die door den satan in schaduwen des doods gekluisterd waren; het kwam om te zijn een licht tot heerlijkheid van Israel, hetwelk door den menschenmoorder van zijne kroon en eer beroofd was. Het zou de uitverkorenen uit alle natiën en tongen aan die helse kluisters ontrukken, en hen veranderen in kinderen des lichts. Het zou eenmaal gansch Israel weder samenvergaderen van de vier hoeken des aardrijks en hun hart besnijden, opdat zij als een

heerlijk volk zouden prijken ten hoofde der volken. Dan zou het vrede zijn, een rijk des vredes, in het bloed des Lams gesticht, en onder den rechtmatigen schepter van Davids Zoon voor eeuwig bevestigd!

Zou de Heilige Geest, die op dezen grijsaard was, hem niet zulk een gezicht gegeven hebben over de bloedige, maar in triomf en heerlijkheid eindigende baan, welke dit Kind bewandelen zou? Zou dit niet de zaligheid zijn geweest, die hij zag, toen hij met dit Licht der wereld op zijne armen, als een ziener Gods, van de verlichting der Heidenen en de heerlijkheid Israels profeteerde? O, voorzeker! dan was het niet te verwonderen, dat hij ook aan den rand des grafs en in het aangezicht van den dood met verrukking uitroepen kon: In vrede!

Welzalig is de mensch, die, hetzij jongeling of grijsaard, door het geloof dat Kind evenzoo aan zijn hart drukt! Welzalig die alzoo zijn licht, zijne heerlijkheid, zijne zaligheid alleen in dit Kind ziet! De dood zal hem naderen; maar hij zal niet verschrikken. Met stervende lippen zal ook hij nog uitroepen: In vrede! Laat mij gaan in vrede!

Prijs *f* -.04; 25 Ex. *f* -.75.